

Жаби

Леонід Глібов

Обридло Жабам, як на гріх,
В болоті жити самостайно;
Ніхто їх не чіпав, дурних,
Жили та гралися звичайно...
Так ні, ще треба би не так,
І стали радить: — Квак та квак!
Чом короля у нас немає?
Усякий дурень тее знає:
Орел — у птиць, Лев — у звірей,
Є королі і у людей,-
Хіба вже ми й не люде?
І докіль так ще буде? —
Розквакались, плигають, скрекотять,-
Приспіла чортова робота,-
Рішили зараз же послать
Найбільших десять Жаб на другий бік болота
Просить у Долі короля.
Надвечір посланці вернулись відтіля
І землякам гукати стали:
— Гей, ставте могорич! Ми короля придбали!
І знов клопочуться: як короля стрічать,
Як підступить, як привітатъ...
Аж чують — щось шумить... всі разом закричали:
— Король! Король летить! — і повтікали.
Тут щось з розгону в воду бух,
А Жаби з переляку: — Ух!
Який же там король став Жабам у пригоді?
Такий король, що сміх, та й годі:
Здоровий-прездоровий пенъ.
Стоїть він ніч, стоїть він день,
Сплилось до біса Жаб великих і маленьких,
Старих і молоденьких.
Повитріщались, мовчки ждуть,
От-от, мов, озоветься,
А пенъ стоїть, не ворухнеться.
— Ну, що якби йому гукнуть? —
Шепочуть Жаби,— починайте!

Ось цитуйте, потривайте...
Чого се він такий чудний?
Неначе неживий?
І зараз плиг одна, плиг друга... він нічого.
І Жаби годі вже мовчать,
Плигають сміло і кричать.
А деякі повлазили на його
Та ще й сміються відтіля —
Не боїмось, мов, короля!
Додумались вони, що із такого дива
Не буде пива,
І почали вередувать:
— Не хочемо! Не треба нам такого!
Ходімте Доленьку благать,
Щоб короля дала живого,
Щоб він усюди походив,
Щоб жаб'ячий народ, болото звеселив! —
І Доля Жабам догодила —
Лелеку королем зробила.
— От,— кажуть Жаби,— сей не так!
Хоч любо глянуть: і крилатий,
І довгоногий, і носатий,
І ззаду й спереду козак! —
Недовго Жаби навтішались,
Бо виявилось те, чого не сподівались.
Лелека зразу холоду нагнав
І Жаб дурних клювати добре став,-
Найбільше молодих вподобав він ковтати:
Що день — десятків два і поминай як звати!
— От тобі,— кажуть,— дожились! —
І знов благи Долю поплелись:
— Ой Доле, змилуйся в пригоді!
Напало лишенько, та й годі:
Король просвітку не дає,
Клює нас та клює!
— А годі вам, не докучайте!
У вас усе недобрий час,-
Сказала Доля,— вибачайте!
Просили двічі — буде з вас.-
Прийшлося Жабам горювати.
— Немає правдоньки, і де її шукати?

Нум плакати, нум...-
І досі нумкають на глум.

Не гріх сказати, що й люди так, як Жаби,
Частенько дурущі снують,
А доснуються до нахаби,-
Тоді вже лихо тчуть.
1890.